

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216202124
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2216202124.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanej: M. V., narodená XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, F. L., o zaplatenie 489,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9C/57/2016-148 zo dňa 5.6.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej sa nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 9C/57/2016-96 zo dňa 24.5.2016 výrokom I. návrh (akt. žalobu) zamietol a výrokom II. odporkyni (akt. žalovanej) nepriznal náhradu trov konania. Rozsudok č. k. 9C/57/2016-96 zo dňa 24.5.2016 súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, § 100, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že na základe zmluvy o vydaní kreditnej karty žalovaná čerpala finančné prostriedky výbermi z účtu a realizovaním transakcií formou debetného prečerpania účtu, posledný výber realizovala dňa 25.8.2012 a posledný vklad dňa 17.2.2014, avšak už povinnou splátkou splatnou v mesiaci jún 2012 sa dostala do omeškania s plnením svojho záväzku a najbližší vklad realizovala až v mesiaci júl 2012. Žalobca poukázal na článok 37, 28 a 29 Všeobecných obchodných podmienok, ak klient nezrealizuje úhradu povinnej splátky, správca ho vyzve na jej vyrovnanie. Správca vystaví v deň uzávierky výpis a doručí ho klientovi v zmysle bodu 1, deň uzávierky je posledný deň mesačného cyklu, kedy banka vypočíta dlžný zostatok za daný cyklus a stanoví povinnú splátku. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že žalobca najneskôr ku dňu 30.6.2012 (v deň uzávierky, ako to vyplýva z výpisu úverového účtu) takýto výpis z kartového účtu vystavil a špecifikoval v ňom jednotlivé položky, ktoré bola žalovaná povinná uhradiť. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobca svoj nárok na zaplatenie dlžnej sumy bol oprávnený uplatniť súdnou cestou už dňa 1.8.2012, t. j. uplynutím jedného mesiaca odo dňa uzávierky za mesiac jún 2012, nakoľko nie je preukázané, či žalovanej bola žalobcom stanovená kratšia lehota na zaplatenie dlžnej sumy a kedy jej bol výpis doručený. Týmto dňom začala plynúť premlčacia lehota, ktorá uplynula 1.8.2015. Žalobca podal žalobu dňa 17.2.2016, teda po uplynutí zákonnej premlčacej doby. V prípade následného započítania platieb vykonaných žalovanou v mesiacoch júl až august 2012 na neuhradené splátky po lehote splatnosti, súd prvej inštancie bol toho názoru, že pohľadávka je premlčaná.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/143/2017-132 zo dňa 10.1.2018 v dôsledku podania odvolania žalobcom rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9C/57/2016-96 zo dňa

24.5.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, keďže na danú vec neaplikoval príslušné zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na právny vzťah strán sporu, a to ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, teda neaplikoval náležité právne normy a vec podľa týchto hľadísk ani právne nevyhodnotil, pričom v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal posúdením platnosti zmluvy o pôžičke a existenciou jej podstatných náležitostí vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobcom. Ďalej odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie bez skúmania nastalej splatnosti celého dlhu, t. j. jednostranného právneho úkonu veriteľa adresovaného dlžníkovi (ako je už uvedené v odseku 19. tohto uznesenia), teda naplnenia zákonom stanovených podmienok pre splatnosť celého zostatku dlhu, ako i nerozlíšením už nastalej splatnosti jednotlivých splátok úveru, nesprávne označil uplatňovaný nárok žalobcu za premlčaný. Tiež odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť jeho rozsudku, ktorý súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého kvalifikoval celý dlh uplatňovaný žalobcom ako premlčaný. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9C/57/2016-96 zo dňa 24.5.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b), c) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite odôvodniť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9C/57/2016-148 zo dňa 5.6.2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nepriznal nárok náhradu trov konania.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

5. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená úverová zmluva dňa 7.3.2011, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške úverového rámca 300 eur, ktorý úver sa žalovaná zaviazala zaplatiť v štandardnej splátke 10 eur s úrokovou sadzbou 1,90 % ročne. Preskúmaním úverovej zmluvy dospel súd prvej inštancie k názoru, že predmetná úverová zmluva neobsahuje povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorých sa budú splátky priradovať k jednotlivým neplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia. S poukazom na § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 369 eur, z ktorej sumy uhradila 439,40 eur, teda zaplatila o 70,40 eur viac, ako mala.

6. Súd prvej inštancie žalovanej náhradu trov konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy v konaní nevznikli.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t. j. splátku istiny, úrokov a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) z. č. 129/2010 Z. z.) nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva

o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 začatým na návrh Okresného súdu Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 9.11.2016 rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu, avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia, tak ako to upravuje článok 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 489,05 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 489,05 eur od 16.1.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

9. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 489,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 489,05 eur od 16.1.2016 do zaplatenia. Súd prvej inštancie zamietol žalobu dôvodiac, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona. Žalobca nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, tvrdil, že argumenty súdu prvej inštancie o absencii výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nemôžu obstať, a to s poukazom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne zamietol žalobu žalobcu vychádzajúc z právneho záveru, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nebolo pritom

sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

14. Z hľadiska procesnej ekonómie postačuje pre verifikovanie vecnej správnosti zásadného záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru zistenie absencie ktorejkoľvek (čo i len jednej) zo zákonných náležitostí označených súdom prvej inštancie. Za takúto je nepochybne potrebné považovať chýbajúci údaj o počte a termínoch splatnosti jednotlivých splátok úveru. Predložená úverová zmluva vo svojich základných/podstatných článkoch (I. - VI. zmluvy/formulára) neobsahuje konkrétny, resp. žiadny údaj o počte a o termínoch splatnosti (t. j. konkrétny deň v mesiaci) jednotlivých splátok úveru, keďže uvádza len údaj o výške štandardnej mesačnej splátky. V Čl. 1 Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. je obsiahnuté vymedzenie pojmu „Deň splatnosti“ ako deň uvedený vo Výpise alebo oznámený Klientovi iným spôsobom, v ktorý sa stáva splatnou príslušná čiastka záväzku klienta voči banke. Uvedené obchodné podmienky síce v zmysle Čl. V. bodu 10. tvoria súčasť úverovej zmluvy, avšak ich text bez ďalšieho a predovšetkým bez ťažkostí, či pochybností a s istotou neumožňuje jednoznačne určiť termín splatnosti jednotlivých splátok úveru už v deň uzatvorenia úverovej zmluvy. V zmysle zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov (tu zákon č. 129/2010 Z. z.) je zrejmé, že údaje vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ako náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí zmluva obsahovať v čase jej uzavretia. Spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy, pri jej podpise, má právo vedieť podstatné náležitosti zmluvy, a to počet splátok úveru a termíny splatnosti jednotlivých splátok úveru.

15. V súdenom spore súd prvej inštancie aplikoval platné a účinné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré v danom prípade ukladal veriteľovi, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol počet a termíny jednotlivých splátok úveru, avšak tieto náležitosti v predmetnej úverovej zmluve zreteľne absentujú. Už z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ po zistení absencie uvedených zákonných náležitostí súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a konštatoval že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, je jeho záver správny. Postačuje naplnenie čo len jedného z dôvodov, pre ktorý je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

16. Pokiaľ ide o názor súdu prvej inštancie, že zákonnou náležitosťou úverovej zmluvy mal byť aj rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky, ktorý v úverovej zmluve absentoval, tento považuje odvolací súd za nesprávny. Tu odvolací súd nevidí dôvod odchyliť sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR prezentovaného v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, v ktorom okrem iného Najvyšší súd SR konštatoval, že eurokonformným výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch možno dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, toto ustanovenie pri jeho eurokonformnom výklade len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Tu odvolací súd dopĺňa, že na záveroch vyjadrených vo vyššie uvedenom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 spočívajú aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad sp. zn. 4Cdo/211/2017, sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018). K

v zásade rovnakému záveru prišiel i Súdny dvor EÚ v rozsudku zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová. Pokiaľ teda predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Ani toto čiastočné pochybenie súdu prvej inštancie v právnom posúdení veci však nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku vzhľadom na skutočnosti uvedené v odsekoch 14., 15. tohto rozsudku.

17. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Použitý odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku žalobca okrem paušálneho odkazu na uvedené ustanovenie bližšie nezdôvodnil a preto odvolací súd nevzhladol prípustnosť odvolacieho dôvodu, ktoré má na mysli toto ustanovenie.

18. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolanie opodstatnené.

19. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalovanej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

21. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).